

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

אם הם שובתים, שישבתו ולא יבקשו ליהנות מזכויות המגיעות לאנשים עובדים. שלומית ניסן, רחובות

למה לא נתת לו להתפלח? אולי היה נדבק בחיידק התיאטרון ואז כל ההיסטוריה שלו (ושלנו) היתה נראית אחרת.

לאה זאבי, תל-אביב

בואי תימן

על הפליה מדומה («דף חדש», הער' לם הזה 13.10.87)

תמנהי על ברכה צפירה, המגלה הפליה, שאיננה קיימת, מצד העדה הספרדית רווקא, כלפי יוצאי תימן.

בהתחשב בישראל קיסר, מוכ"ל ההסתדרות התימני; יוסי בן-אהרון, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה התימני; תת-אלוף אביגדור קהלאני, סגן-מפקד מיפקדת חילות-השרה התימני; גונדר דויד מימון, נציב שירות בתי-הסוהר התימני; היא הרחיקה את עדותה וגילתה כי «הפקידות היהודית בזמן המנדט היתה כולה על טהרת הספר-דים».

מילא שהתעלמה מעשרות הפקידים הבכירים היהודים האשכנזים, אבל מתוך קשר אישי אני מכיר לפחות פקיד מנדטורי בכיר לשעבר אחד ממוצא תימני, הלא הוא חותני, ויקטור חיים שאער, שהיה במילחמת-העולם השניה מוזכרו של המפקח על המזון (הפודקוונטורלר), ובכך מילא את אחת המישרות הבכירות בממשל של אותם ימי קיצוב וצנע. **בוני כהן**, כוס אנדס

חן של ראיון

על הופעתה של אשת-טלוויזיה במ-קומון ירושלמי («ערוץ פרוץ», הער' לם הזה 28.10.87)

כנראה שעיתוני ירושלים מגיעים לתל-אביב באיחור ולא הספקתם לעמוד על טיב הדברים. אחרת אינני מבינה מדוע הופיע שמה של יעל חן, עורכת יומן לילה-שבת בטלוויזיה, בכתבה בצורה ממנה ניתן היה להבין כאילו חן עובדת באותו מקומו, בנוסף לעבודתה בטלוויזיה.

חן לא כתבה באותו מקומו, אלא רואינה בו. **נעמי כהן**, ירושלים

הקוראה כהן צודקת. הטעות נבעה מכירסומים שקדמו להופעת המקומו.

בכתבה «הקרב האחרון של שרגא» (העולם הזה 21.10.87) הוחלפו בטעות שמותיהם של דויד מנע וציון מנע.

יור' הוועדה לרשומים-עסקים, וידידו של שרגא טל, שנפגש עימו ביום התאבדותו, הוא עורך-הדין ציון מנע.

דויד מנע, שגם שמו מופיע בכתבה, הוא חבר מועצת העירייה מטעם הליכוד.

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לע-רוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מיפשטיות או טכניות.

קלילות

מהונדסות

דן בן-אמוץ איננו פנים חדשות בסיפור העברית. כבר לפני 25 שנים כתב ספרים הרבה ולאחד מהם, איך לעשות מה, הקדיש העולם הזה בגליונו, שהופיע השבוע לפני 25 שנה, שני עמודים, בהם הציג בן-אמוץ, בין השאר, מיבחר קלילות חדשות לבעלי מיקצועות שונים:

- לנהג: שתירדם בקסטל (במעלה-ההר לירושלים) ותתעורר בהרסה (בית-החור-לים)
- למהנדס: שישכינו אותך כמו פ-לס-מים
- למורה: שתלמידך ייצקו מים על ידך — אבל מים רותחים
- לאמן: שיישאו אותך על כפיים — לבית-החולים
- לרוקח: שתזדקק לחצי ממה שאתה מוכר לאחרים

מותה של שולמית

על ז'קלין דה-ה'פרה המנוחה («בכיתי במשך חמש שנים», העולם הזה 28.10.87)

אינני יודעת מניין לקח זובין מהטה את הקבי-עה כי דה-ה'פרה «עמוק בליבה, מעולם לא היתה יהודיה».

לא רק שכאשר היא התגיירה, ערב נישואיה לדניאל בארנבוים, נטלה ז'קלין דה-ה'פרה שם עברי (שולמית), אלא בצוואתה היא גם ביקשה להיקבר בבית-קברות יהודי (מה שאכן נעשה), וגם ביקשה שיקראו בשעת הטמנתה את פרק כ"ג בתהילים (ה' רועי, לא אחסר').

שרה בר-ייטבך, בני-ברק

דרוש: קאמוס

על התעתיק הנכון של מילים ערביות («מיקטרת מבית סאדאת», העולם הזה 21.10.87)

תמנהי על העולם הזה, המקפיד כליכך בתע-תיק הנכון של מילים ערביות עד כרי כך שהוא

סאדאת, מיקטרת וידיד כיברית זה לא קיברית

מבחין בין חית ערבית רפה לבין חית ערבית גילה, בציידו את החית הרפה בגרש (ח') נכשל עכשיו נכשל בתעתיק המילה הערבית לגפרור. זה כיברית ולא קיברית (בקוף גרונית), כפי שכתב העולם הזה.

אולי מן הראוי שיעינינו, כמערכת העולם הזה, בשעת הצורך, בקאמוס (בערבית: מילון)?

אלי שמשי, נתניה

לאבד בלי להתאבר

על התאבדותו של מפקד בכיר («הק' רב האחרון של שרגא», העולם הזה 21.10.87)

זו היתה כתבה מאוד מעניינת. יחסי-העבודה בעיריית רמת-גן אינם יוצאי-דופן. מצב דומה קיים במקומות עבודה רבים, ועקב זאת אנשים רבים מאבדים את מקום עבודתם. אך הם אינם מתאבדים. יהודה גרבטר, חולון

החיידק וההיסטוריה

על מחדל של סדרן תיאטרון («מה הם אומרים», העולם הזה 21.10.87)

אוי כצ'לה, כצ'לה, מה עשית לנו. אתה, אשר כצנלסון, הסררן הוותיק של הבימה, מתגאה בכך שפעם תפסת את אריק שרון מתפלח לתיאטרון.

קווא יני.

היא בחורה מוזרה, אומרים עליה מכריה. הורת שבה מתבטאת לא רק בזה שהיא הייגת התתי-מימית היחידה בישראל המוצאת את מחייתה במים, אלא גם בכך שהיא מעריצה חיות מכל הסוגים. כנייתה היא מגדלת שלושה כלבים ושיבעה חתולים.

...מה מריץ את הנערה בת ה-22, המרברת כאשה מנוסה, הנהגת בחופשיות בלתי-רגילה גם לגבי צברית, והצוללת למעמקי-הים כדי לרדוף אחרי רגים ברובה? מה מביא אותה להיות שונה משאר הנערות כנות-גילה, החלומות חלומות אחרים?

על חוה-הים, בכייני צד מול רחות החורף, כשוכבה-החיצים הגדול בידה, משיבה נעמי בכוכב-ראש: אני יודעת: אני חושבת שלא אספיק לעשות כלום. הומן פשוט לא מספיק לי. אין לי זמן, ואני רוצה לעשות כליכך הרבה!

ירדנה

טילפנה

מאז עקבנו אחרי אדווה כמרצת השנים, והרפתקתיה יכלו למלא כמה כרכים. מדי פעם גם המציאה לנו כתבות, בייחוד על המתחולל בעולם התחתון. במשך זמן-מה היתה נשואה ל«בוסי», רמות מפורסמת כעיר תל-אביב ובאילת, ובתקופה זו למדה להכיר את האנשים המרכזיים בעולם סמוי זה. מכיוון שהכל רחשו לה אמון, גילו לה חומר ששום כתב אחר כשבועון זה (או בכל עיתון אחר) לא מסוגל היה לגלות.

משום-כך היתה לנו דיעה משלנו על הפרשה, שבגללה נרדנה למאסר. מכיוון שחלקים חשובים של הפרשה נאסרו לפירסום, על אף מחאותיה הנמרצות של אדווה, איננו יכולים לנתח כאן את פסקי-הדין, ולהצביע על הנקודות שאנחנו מסתייגים מהן.

איננו היחידים הממשיכים לרחוש אמון לאדווה. ערב צאתה לריצוי העונש ערכה מסיבת-פרדה מיוחדת-במינה, ושם נפגשו כמה וכמה מדידיה, מכל תחומי-החיים, שהיו מאוחרים באמונה שלא עשתה דבר שיש עימו קלון.

השבוע קיבלתי מבית-הסוהר נווה-הירצה מיכתב כתב-ידה. הוא נושא את החותמת הרשמית של הכלא.

זו לשורנו: נווה-הירצה, 18.10.87. שלומות!

אני נמצאת כאן כבר 18 ימים, ומצברוחי רי-עגום. מקום מרכזי וק'. נתקלתי בסיפורים אנושיים מרתקים, וככל יום נגלה לי משהו חדש.

לא פשוט לכתוב כאן, היות והרעש גדול והתנאים לא-נוחים. ככל מיקרה אנצל את שהותי כאן על הצד הטוב ביותר.

כעיקבות פירסום כרטיס-הביקור (הכוונה לכרטיס היתולי שהדפיסה ערב כליאתה, ובו הכתובת ומיספר-התלפון של הכלא. הוא פורסם מעל עמודי העולם הזה) הגיעו הנה שיחות-טלפון מארצות-הברית ומצרפת. מוזבן שלא אישרו לי לשוחח עם המטלפנים.

כמו כן סיפר אלון (אלון צעירי, בנה המאומץ) כי רבים מטלפנים אליי הביתה, ומבקשים לעזור בנושא בעלי-החיים. (הכוונה לבעלי-החיים הרבים שאספה אדווה בביתה, ושנשארו כלי אמאי-מטפלת.) אחת המטלפנות היתה ירדנה ארזי, שמאור אהבת בעלי-החיים.

להתראות ור' לכולם, נעמי אדווה.

כלא נווה-הירצה, ת"ד 229, רמלה 72101.

א.א.א.א.א.

את נעמי אדווה גילה העולם הזה ב-1960. סיפרו לנו או על צעירה מבתי-גלים, צוללנית, שהיא טיפוס מיוחד לגמרי. צוות-סיקור של העולם הזה (אז קראנו לזה «הולייט-כיסוי») יצא למקום, צילם אותה כשהיא יוצאת מן המים

נעמי אדווה («העולם הזה» 3.2.60) מקום מרכזי וק'...

והתאהב בה. הסיפור נכתב בהרחבה, וכך הכירה הארץ בראשונה את האשה המיוחדת הזאת.

בין השאר נאמר בכתבה (העולם הזה 3.2.60): «...נעמי, הנראית כבת-פולניגויה אכזונית, ושי-אינה אלא צברית בת למישפחה מעולי-גרמניה, לא עוצנה במתכונת הרגילה של נערה ישראלית.